

שיר השירים (45)

בְּתַעֲנוּגִים, אוהב אני אותך אהבת אמת של
תענוגים. הגדה של פסח "שירת דוד"

וְשִׁדְיָךְ לְאַשְׁפְּלוֹת (ח.י)

ובמדרש: מה אשכול כל הגדול מחברו נמוך מחברו, כן
תלמידי חכמים וכו'... ובאר רבי חיים מוולוז'ין בספרו
"רוח חיים", כל על ידי ענוה זוכה אדם בכל, כמו שמש
רבינו שהיה אדון הנביאים ואב החכמים, לא נשתבח
אלא בענוה, וכל מה שזכה הוא בעבור ענוותנותו, ואילו
היה עכשיו אדם ענו כמש"ה היה ודאי זוכה לתורה
בשלמות! אמר פעם רבי יעקב קניבסקי זצ"ל, בעל
ה"קהילות יעקב": הסוכה שלי היא כנראה הגדולה
ביותר בשכונה, והראיה לכך שתמיד לסוכה שלי באים
כולם לשמוח שמחה בית השואבה.... זה דרך של
תלמידי חכמים, הענוה היא חלק מהם. הגדה של פסח
"ומתוך האור"

זאת קומתך דממתה לתמר וְשִׁדְיָךְ לְאַשְׁפְּלוֹת (ח.י)

ממשיך הקב"ה בשבחה של כנסת ישראל, ואומר לה:
ראי איך צמחה קומתך הרוחנית על ידי עסק התורה
הקדושה. הנה את דומה לתמר הרומז לצדיק כמו
שנאמר (תהלים צב. יג) "צדיק כתמר יפרח" ואל לך
לשכוח כי הגעת לדרגה נעלה זו רק בזכות שני "שִׁדְיָךְ",
אלו תורה שבכתב ותורה שבעל פה המשפיעים עלייך
מטובם כאותם אשכולות המשפיעים משקה רב. ועוד
'אשכולות' אותיות אש – כלות, רמז לתורה הקדושה
שנמשלה לאש שנאמר: "הלא כה דברי כאש נאום ה'"
ובכוחה לכלות ולבער את כח הקליפה הטמאה, ולמגר
את יצר הרע, עד שיעלה לב האדם להיות בדרגת "צדיק
כתמר יפרח". הגדה של פסח "שירת דוד"

לאחר שהעץ נכרת, אפשר למדוד את טובו

זאת קומתך דממתה לתמר וְשִׁדְיָךְ לְאַשְׁפְּלוֹת (ח.י)

הצדיק הירושלמי, הגאון רבי אריה לוי, נהג לומר:
"זאת קומתך דממתה לתמר" מי יכול לעמוד על גובה
התמר? הלא מיתמר הוא לגובה כה רב! ובכל זאת,
אפשר. מתי? כאשר שהעץ נכרת ומוטל ארצה, אז ניתן
למדוד את גובהו. וכן גבי בני האדם: כאשר הבריות
מדברות בשבח אדם בעודו בחיים, יתכן שהם מחניפים
לו או זקוקים לו. מתי נוכל לדעת באמת את גודלו? אם
ידברו בשבחו אחר פטירתו.

ספר "כמוצא שלל רב, שיר השירים

אמתי אעלה בתמר (ט.י)

לולב ותשובה, פירושו של מדרש פלאי
מה יפית ומה נעממת אהבה בְּתַעֲנוּגִים (ז.ז)

"מה יפית", בלולב, "ומה נעממת" בתשובה (שיר
השירים רבה, פרשה ז). לכאורה דברי המדרש הם חסרי
פשר. ביאר נפלא בדרך פלפול, מובא בשמו של
הגאון רבי העשיל אב"ד קראקא: בגמרא (סוכה
יא:) נחלקו תנאים אם לולב צריך אגד, משום
שנאמר: "זה קלי ואנוהו", התנאה לפניו במצוות, או
שאינו צריך אגד, וצריך לומר שהסובר שאין צריך
אגד ידרוש את "זה קלי ואנוהו" כמו שפירש רש"י
בחומש שהקב"ה נגלה עליהם בכבוד בקריעת ים
סוף, והיו מראין אותו באצבע ואומרים: "זה קלי
ואנוהו". והנה חז"ל אמרו שני טעמים למה כהו
עיניו של יצחק: או משום שלקח שוחד מעשו (שוחד
דברים, שנאמר "כי ציד בפיו") או משום שהציץ
בשכינה, בשעת העקידה. עוד אמר במדרש, שהשטן
שואל את הקב"ה איך הוא מקבל תשובה, והרי זה
כמקבל שוחד? והקב"ה השיבו שכשישראל עושים
תשובה נקראים בנים, ולאב מותר לקבל שוחד מבנו,
ולפי מדרש זה לא נוכל לומר שעניו של יצחק כהו
משום שלקח שוחד מעשו, שהרי אב מבנו מותר
לקחת שוחד, אלא נצטרך לומר שהטעם הוא משום
שהציץ בשכינה.

זו כוונת המדרש: "מה יפית, בלולב", כלומר: כאותו
מאן דאמר הסובר שלולב צריך להיות אגוד ונאה
משום שנאמר: "זה קלי ואנוהו", אך לכאורה קשה:
ואולי הפירוש הוא שהתינוקות היא מראין בשעת
קריעת ים סוף? אך לא יתכן זאת שהרי יצחק
שהסתכל בשכינה כבו עיניו! ועדיין קשה: מנין לנו
שלכן כהו עיניו, שמא אירע לו כזאת משום שלקח
שוחד? ועל כך יש להשיב שאב ובנו מותר לקבל
שוחד, ומשום כך "ומה נעממת בתשובה", כי לפי זה
מובן איך מועילה תשובה!

ספר "כמוצא שלל רב, שיר השירים"

מה יפית ומה נעממת אהבה בְּתַעֲנוּגִים (ז.ז)

אומר הקב"ה לכנסת ישראל, אם כן קיימת את רצוני
וסרת מן הדרך הרע ובחרת בטוב, ומולכת הינך על
יצרך הרע, מעתה משתבח אני בך ואומר: "מה יפית
ומה נעממת" כמה יפה ונעימה את לי "אהבה"

דודיק מיין, אבל כל זה הוא לענין "דודיק", תורת הקדוש ברוך הוא, היינו: ההלכות הפסוקות, אבל "חכך" הפלפול והעיון שלנו, אינו אלא "כיינ טוב", שהדרך טורדתו, ואין לעסוק בדרך שמא יתעה! ספר "כמוצא שלל רב, שיר השירים

הלכה: דיני ברכת הריח: שמן זית

זיתים שכתשם או טחנם ומחמת זה יצא שמן זית וריחו נודף, ברכתו בורא עצי בשמים. והוא הדין לכל פרי שכתשו או טחנו ויצא ממנו שמן או משקה וריחו נודף דיש לברך עליו בורא עצי בשמים, ואם הוא פרי האדמה, מברך בורא מיני בשמים. אולם אם הפרי מטבעו מריח טוב וכתשו עד שיצא ממנו משקה שריחו נודף ברכתו הנותן ריח טוב בפירות. על סתם שמן זית אין לברך כלל, היות ואינו מריח טוב, רק בעת הכתישה או סמוך לה, שייך לברך על ריחו.

ספר "הליכות ברכות" רב אופיר מלכא שליט"א

פתגם: אין מקרה בעולם כלל, כל דבר שקורה הוא חלק מתכנית אלוקית מושלמת.
בעל שם טוב

חקירה: גזל: גופו של חברו גורם את האיסור משום שמצער, או שרק ממונו גורם האיסור, שלקח ממונו. (הגר"ש שקאפ כתובות טו ד"ה ונלענ"ד דהכא: ממנו) ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: לימוד תורה

החפץ חיים היה יושב ולומד תורה, כותב כל מילה באהבה גדולה. תלמיד אחד שאל אותו: למה כל כך מדויק בכל אות? ענה לו החפץ חיים: תדע, כל אות בתורה היא כמו יהלום. כשאדם לומד כל אות בלב שלם הוא בונה לו 'ארמון נשמה' **חפץ חיים**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הרסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמנונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'וסיס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלום, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אוזיה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג חגון:** יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה בכל:** נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזיל לאוני. **לעילוי נשמת:** ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מול פורטונה. אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נג'מה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר, כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרוזקה, אנדרה סעיד בן פורטונה מסעודה, קרול מול אדסה בת גבי זרגונה, אברהם בן אסתר.

כשרואה כנסת ישראל עד כמה מעשיה הטובים גורמים נחת רוח ועונג לה' יתברך, וכי הוא מאושר מדרכיה והליכותיה ועל כך ש'קומתה דמתה לתמר' שזכתה להתרומם עד למעלת צדיק הדומה לתמר העובד את קונו באמונה, וכל חפצה באמת ובתמים לשמח עוד את הקב"ה בוראה, ואומרת: "אֲמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְּתֶמֶר" איני מסתפקת בדרגת צדיק הדומה לתמר, אלא שואפת אני לעלות על מעלת התמר ולהוסיף קדושה יתרה בנשמתה ולהתקרב לבוראי. יודעת הנני שכל קירבה יתרה לה' יתברך גורמת לו נחת רוח ועונג מרובים.

הגדה של פסח "שירת דוד"

וְחַפֵּן פִּינֵין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹכֵב שְׁפָתֵי יִשְׁנִים (י.י.)

החיד"א בספרו "חומת אנך" כתב לבאר את הפסוק, שהנה בזמן דריכת הענבים בגת, גם היין שבחביות הסגורות שביקב מתנועע. וזוהי כוונת המילים: "וְחַפֵּן פִּינֵין הַטּוֹב", היינו כמו הטוב שמתנועע בעת דריכת הענבים מעצמו. כך גם "דּוֹכֵב שְׁפָתֵי יִשְׁנִים", כאשר אומרים בשם תלמיד חכם איזה מאמר, שפתותיו דובכות בקבר.

וְחַפֵּן פִּינֵין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹכֵב שְׁפָתֵי יִשְׁנִים (י.י.)

אומרת כנסת ישראל להקב"ה: "וְחַפֵּן פִּינֵין הַטּוֹב" התורה שלנו עולה ישירות אל "דוּדֵי" הוא הקב"ה ומגיע עד לכסא הכבוד ועושה נחת רוח נפלאה לה' יתברך. שהרי קודשא בריך הוא חדי בפלפולא דאורייתא. "דּוֹכֵב שְׁפָתֵי יִשְׁנִים" רשי תיבות שד"י כלומר על ידי עמל התורה יתקן הקב"ה את עולמו במלכות שד"י, ויתבטל מן העולם כח הקליפה הטמאה. ואז ידבכו שפתותיהם של ישני עפר ויקומו המתים. ועוד: "דּוֹכֵב שְׁפָתֵי יִשְׁנִים" העוסק בתורה ביום מתוך עמל ויגיעה וממית עצמו עליה, הרי שגם בלילה שפתותיו דובכות בתורה כי 'באהבתה ישגה תמיד'.

דברי תורה, כיינ או יותר מיין?

וְחַפֵּן פִּינֵין הַטּוֹב (י.י.)

לכאורה יש סתירה: לעיל (א.ב) העיד הפסוק: "כי טובים דודיק מיין", כלומר: שהרי תורה טובה מן היין, ואילו כאן הוא אומר רק "וְחַפֵּן פִּינֵין הַטּוֹב", כיינ ולא יותר מיין? אלא ביאר ה"חתם סופר" בגמרא (תענית י:) את מה דאמר יוסף לאחיו "אל תרגזו בדרך", שלא יתעסקו בדבר הלכה, שמא יתעו בדרך. ותמוה: ומה עם החיוב לעסוק בתורה בדרך? ותרצו: לא קשיא, הא למיגרס, הא לעיוני. והנה, בגמרא (עירובין סד:) אמרו, שהשותה יין דרך טורדתו, ואילו לגבי דבר תורה נאמר: "בהתהלך תנחה אותך", כלומר: התורה משמרתו בלכתו בדרך. מעתה, כך יתבאר הפסוק: "כי טובים

